

riks, aida ja reheatuse tarvis taheti pruufida. Mihkli orwamise järel näitas tulusam nimetud hooneid kivist ehitada, mis lauem festawad kui puud ja pealegi tulekahju õnnetusel rohkem varju annawad, iseäranis, kus peremehel võimalik näitab kivi hoonele kaa kivist katuse peale teha. — Meie praegused õlekatustega puuhooned on föide surjemad maenlased tulekahjul, kus muud järel ei jää kui paljad tuba hunnikud abju ahervarate ümber. Üks tükite föide paremast pöllust, umborivates rohfest kahe tündri osa maad walmistati ruki fulovi tarbeks, nii häästi kui praegune peremehe joud ulatas, et õnnelkorral pöllult niipalju saaks, kui teenijate ülespidamine ärakulutab ja õlekõrõsi lojuoste alla panna, muidu läbhaks õigede östmine väga raskeks. Endiste hoonete mädand katuse õled liutati wirtsuga mõne nädala ja weeti siis mädand palkide prügiga ruki pöllule, nüsamati lõik endistest peremeestest mahajäänud mulla, tuba ja prügi hunikud, kellega siin puudust ei olnud. — Siwilja tehti rohemaast maha, sest et kui ilmod vähegi head näistarvad, vodrad ja laerad kaa lahjal pöllul signewad, ebat kui teradest suuremat lootust ei ole, ommitegi lojuoste toitu annawad. Täteküid fulwati poolteist wala maha, nüsamati suve ja talbewilja seemne sisse härjaväid (ristikheina), mis tuleval aastal hoouste toitu saaksid andma, nõnda kui ühtlase lopsaka juurtega lahja pöldu fosutama. Kartobhwid ei maksnud siin rohkem maha panna, kui õue aja ruum ulatas; aga neisse pöllu tükidesse, kus midagi paremat ei voinud lašwada, fulwati lukeherne seemet kaertega

segamiste, mis heinaks pidi niidetama, ja linaseemneid. Hoopis raisku läinud heinamaast ei võinud sel puhul peremehel wähemat lootust olla, niisama pisut mahti andsid tööd heinamaade rookimise tarvis. Õnnelt leiti karjamaad head ja oli neid talukohale rohfest jagatud, mispärasf varsti niipalju lojussid sinna muretseti, kui täielik majapidamine neid tarvitab. „Ennemine ostan ma sügisel“ — ütles Mihkel — „mõne foorma heinu ja põhku lisaks, kui oma voraga üle talve ei peaks läbi saama, kust ma muidu tuleval aastal sõnnikut saan; sest sõnnikuta on siin talus peremehe käed alati fannitsas, et ta kui tatus fana kuskil sammu laugemale ei vodi astuda.“

Riirelise tööga fulusivad ülerõivatu rahval nõbolad ja päärad kui lennul käest, et täbelegi ei pandud kuda suve ilurusse pidu — nelipüh — linnulaulu ja dilmete ehtes kätre oli jõudnud. Eise arvates ei olnud tännavu lindudele nii launis laulu ega nurmedel nii sena ilu, kui minewal aastal, kus tema neid Hansu sellis kusnud ja nainud. Ratsus ta ise mõne forra Hansu juust õpitud laulu oma seele peale idsta, siis näitas kui oleks ofos tol kurgus olnud, et sõnakest wäljo ei tulnud; küttes pidi ta laebama:

„Mis mõõda on, se läinud,
Ma olin õnne nainud :
Rüüb süda närtsumas.“

Nelipüh esimesel pühul läinud peretahwas üheskoos fölikiriku Jumala sõna suulma. Kirisust wäljatulles loputas föster Pöllupapile õla peale, üteldes: minewal nelja pääwal on sulle posti pealt üks tiri Wenemoalt tulnud, ma orwan Hansu käest. Mihkli valgete idusis notute punetust, kui ta föstri fannul tippa oetus ja seal ammugi oode-